

Universitätsbibliothek Paderborn

Qvæstiones Morales Selectiores De Lege Interna Et Externa

discussæ, ac Resolutæ, & in duos Libros divisæ, In quibus, propositis casibus, prima quædam principia, ad plurimas alias Qvæstiones similes resolvendas perutilia, subinde examinantur

De Lege Externa

Beati, Gabriele

Augustæ Vindellicorum, 1729

VD18 80376800

40 An iusta excommunicatio, à pœna legis excuset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39888

datur necessitas, quæ illos eximat, Similiter nec Vafallos cum suis Principibus Temporalibus. Tum quia hi, nullo iure, à communi obligatione eximuntur; imo *in cap. Nos Sanctorum. 15. qu. 6.* Communicatio illis specialiter prohibetur. Tum quia, nulla datur necessitas illos excusans,

Denique neque Filium, quamvis sit 18 Parochus; ministrare posse Sacramenta Patri excommunicato vitando, nec coram eo Diuina facere; quia hæc Communicatio illi non competit ratione subiectionis. *Sayrus lib. 2. cap. 22. num. 3.*

Q V A E S T I O XL.

An iusta excommunicatio, à pœnâ Legis excuset.

C A S V S.

CANONICVS quidam, cum propter enormem Clerici percussionem, in excommunicationem incidisset, nouem mensibus à Choro abesse compulsus est; ipso tamen interim, satisfactâ parte, absolutionem procurante; Post obtentam autem absolutionem, petijt distributiones, illis nouem mensibus respondentes. Quæritur: Vtrum illi sint debitæ.

S Y M M A R I V M.

- 1 Excommunicatio, non videtur legitimum impedimentum Choro non assistendi.
- 2 Excommunicatus, commodum reportaret ex suo delicto.
- 3 Et excusaretur, etiamsi absolutionem non procuraret.
- 4 Videtur etiam legitimum impedimentum.
- 5 Sicut censetur impedimentum legitimum Sacrum audiendi.
- 6 Nec Ecclesia obligat ad absolutionem procurandam, vt præcepto satisfiat.
- 7 Et sicut infirmitas, est legitimum impedimentum.
- 8 Quamuis absentia à Choro, sit pœna.
- 9 Sic absens commodum reportaret ex iure repositiuo.
- 10 Absolutionem non procurans, est voluntariè impeditus.
- 11 Si Iudicis sententia expectanda est, Excommunicato absenti sunt debitæ distributiones.
- 12 Fuit per excommunicationem legitime impeditus, sicut fuisset per infirmitatem.
- 13 Absolutè tamen, non sunt debitæ.
- 14 Priuatio distributionum, est pœna ad excommunicationem ipso iure consequens.
- 15 Detentus in carcere, censetur legitime impeditus.
- 16 Etiam Excommunicatus toleratus, distributionibus priuatur.
- 17 Etiam suspensus, vel Interdictus à Diuinis.

- 19 *Ab Hostibus detentus, illis priuari non potest.*
 20 *Nec Choro non assistentes ob Ecclesie violationem.*
 21 *Nec Irregulares,*

RATIONES DVBITANDI.

2 **D**E iusta excommunicatione, maior est difficultas; an sit legitimum impedimentum, à pœnâ legis excusans. Et ratio dubitandi est primò; Quia Canonicus, ex vnâ parte, iustè, propter excommunicationem, prohibitus est Choro interesse; Ergo, etiam iustè priuatus est distributionibus, quæ Choro assistentibus conferri solent; hæc enim priuatio, sequitur ex illâ prohibitione. Si ergo prohibitio fuit iusta, iusta etiam fuit distributionum priuatio.

3 Secundò; Quia, si Canonicus percipere posset distributiones respondentes temporì, quo, propter excommunicationem, abfuit à Choro, ex suâ excommunicatione & delicto, hoc commodum reportaret; Nemini autem sua iniquitas prodesse debet.

4 Tertiò; Quia, si Canonicus, tanquam impeditus, recipere posset distributiones respondentes temporì, quo fuit excommunicatus, sequeretur, easdem distributiones esse etiam debitas Excommunicato, qui nunquam excommunicationis absolutionem procurauit. Nam ipse etiam fuisset per excommunicationem impeditus, ne Choro interesset. Consequens autem est absurdum, & à nemine admittitur. Neque enim abfuit ex causâ iustâ, ac rationabili, sed ob delictum, in cuius pœnam, est excommunicatus, & sic à Choro remotus. *Suarez disput. 13.*

sect. 2. Bonac. de horis canon. d. 2. quest. 5. pun. 2. §. 2. num. 1.

Ex aliâ verò parte; ille, distributiones, & ac fructus percipere potest, qui est legitimè impeditus ab assistentiâ; Canonicus autem, quamuis iustè excommunicatus, ratione excommunicationis, videtur legitimè impeditus; cum enim per ipsum non steterit, quo minus fuerit absolutus, & cum absolutionem procurauerit, censetur fuisse inuoluntariè impeditus. Inuoluntariè autem impeditus, censetur impeditus legitimè,

Secundò; Quia Canonicus, ob excommunicationem, censetur legitimè impeditus in ordine ad audiendum Sacrum in die festo, ita vt illud non audiendo, excusetur à culpâ. Ergo etiam censendus erit legitimè impeditus in ordine ad assistendum Choro, ita vt illi non assistendo, excusetur à pœnâ non assistentium; Non minus enim Ecclesia, Excommunicato vitando prohibet assistentiam Choro, quam Sacri auditionem. Ergo sicut non peccat Sacrum non audiendo, ita non delinquit, non assistendo Choro; ideoque potest tanquam legitimè impeditus, distributiones percipere.

Tertiò; Quia ideo Excommunicatus, censetur legitimè impeditus in ordine ad Sacri auditionem in die festo, quia Ecclesia non obligat Excommunicatum ad obtinendam excommunicationis absolutionem, vt missam audiat. Sed neque illum obligat ad obtinendam absolutionem, vt Choro assistat; Nullibi enim habetur hæc obligatio. Ergo, si in vno casu censetur legitimè impeditus, censendus est legitimè impeditus etiam in alio; Neque obstat, quod remotio à Choro, excommunica-

nica;

nicationis sit pœna. Nam etiam priuatio Missæ, est eiusdem excommunicationis pœna, & tamen ab hac excusat.

8 Quartò denique; Quia, quamuis Canonicus, per suum delictum causam dederit excommunicationi, hoc tamen non impedit, quin excommunicatio, sit impedimentum legitimum Choro non assistendi, sicut est impedimentum legitimum Missam non audiendi; alioquin neque qui per intemperantiam culpabiliter causam dedit suæ infirmitati, censendus esset legitimè impeditus. Cum ergo hic censetur legitimè impeditus, & de festo recipiat distributiones infirmitatis temporari respondententes, etiam censendus erit legitimè impeditus Canonicus propter excommunicationem, ideoque percipere poterit distributiones excommunicationis temporari respondententes.

9 Neque obstat videntur rationes in contrarium. Nam primò, quamuis absentia à Choro, excommunicationis sit pœna; hoc tamen non facit, quod excommunicatio non sit impedimentum legitimum, & sufficiens ad excusandum illum à culpa, & consequenter etiam à pœnâ priuationis distributionum; Nam etiam omissio Missæ, est pœna excommunicationis, & tamen excommunicatio, adhuc censetur impedimentum sufficiens ad illum excusandum à culpa.

10 Secundò; Canonicus, percipiendo distributiones, non reportaret directè commodum ex suo delicto, sed ex iure positivo Ecclesiastico, vel ex naturâ rei; sicut non censetur reportare commodum ex suâ intemperantia, dum percipit distributiones infirmitatis temporari respondententes, sed ex ipso iuræ naturæ, vel

R. P. Beati Lib. II.

positiuo, ex quo decernitur, infirmitatem esse legitimum impedimentum.

Tertio; Non censetur legitimè impeditus, qui absolutionem non procurat, quia illam non procurando, censetur contumax, & consequenter voluntariè impeditus, non autem inuoluntariè, & coactè; sicut est ille, qui absolutionem procurat, & per quem non stat, ne absolua-

RESOLVTIO I.

AD Casum tamen respondendum videtur primò; Si Excommunicatus, ipso iure fructibus beneficii non priuatur; sed expectanda est Iudicis sententia; Canonico esse debitas distributiones, excommunicationis temporari respondententes. P. Nauar. lib. 2. de rest. cap. 2. num. 238. Fogolin. tab. 2. cap. 12. Sayrus lib. 2. cap. 5. nu. 29. Sav. v. benef. num. 50. Garzias de benef. par. 7. cap. 13. num. 123. Henriquez lib. 13. cap. 13. nu. 4. & alij apud istos.

Probatur; Quia per excommunicationem, verè fuit legitimè impeditus, non minus, quàm fuisset per infirmitatem; neque vnquam ostendi poterit, cur excommunicatio possit esse impedimentum legitimum omissionis Sacri in die festo, & non absentia à Choro.

RESOLVTIO II.

Respondetur tamen secundò; Canonico absolute, & simpliciter, non esse debitas distributiones, excommunicationis temporari respondententes.

Probatur; Quia priuatio fructuum beneficii, ac distributionum, est pœna, A a ipso

ipso iure, consequens ad excommunicationem, non minus, quam priuatio communicationis cum fidelibus; in c. enim *Pastoralis §. Verum*; Vtraque pœna, eodem modo excommunicationi statuitur. Neque ad huius pœnæ executionem vlla actio requiritur, sicut non requiritur ad priuationem communicationis cum fidelibus; Excommunicatio enim non priuat Excommunicatum fructibus iam acquisitis, sed solum impedit, ne illos acquirat, ac faciat suos; Ad hoc autem nulla actio requiritur.

COROLLARIA.

16 Colligitur ex dictis primò; Eum, qui à Choro absuit, eo quòd; propter delictum aliquod fuerit detentus in carcere, percipere posse distributiones temporis carceris respondentes. Quia *cap. vnio. de Cleric. non residen. in 6. postquam sancitum fuit, absentibus dene-gandas esse distributiones; additur. Qui verò aliter de distributionibus ipsis quicquam receperit; exceptis illis, quos infirmitas, seu iusta, & rationabilis corporis necessitas, aut euident Ecclesia vtilitas excusaret, rerum sic receptorum dominium non acquirat, nec faciat eas suas. Sed qui detinetur in carcere, excusatur rationabili corporis necessitate, & legitimo impedimento, non minus, quam si detineretur infirmitate per intemperantiam contractà. Ergo, sicut percipere posset distributiones temporis talis infirmitatis respondentes, ita recipere poterit respondentes temporis detentionis in carcere; quamuis ipse, per delictum, causam dederit tali detentioni. Hoc tamen intelligendum est, quantum est ex vi detentionis; nam, si aliunde pœna priuationis distributionum, sit illi imposita,*

ipso iure, & immediatè; vt videtur colligi ex quodam Decreto Sacrae Congregationis, relato à *Garzia de Beneficijs par. 3. cap. 2. num. 362.* Tunc in carcere detentus ex delicto, percipere non poterit distributiones illi temporis respondentes; Hoc tamen tunc proueniet ex iure ita statuente; non verò ex defectu legitimi impedimenti.

Secundò; Non solum Excommunicatum vitandum, sed etiam toleratum, absolute percipere non posse distributiones excommunicationis temporis respondentes; Quia vterque, propter excommunicationem, æque priuatur, ipso iure, fructibus beneficij, sicut æque priuatur communicatione Fidelium; Neque toleratus, quo ad hoc, est melioris conditionis, quam vitandus; Concilium enim Constantiense, in nullà re illi fauet, præsertim quo ad hoc: Et æque est illi prohibitum, communicare cum Fidelibus, & consequenter Choro assistere, ac sit prohibitum Excommunicato vitando, cum hac solum differentià, quod toleratus, à Fidelibus requisitus, communicare potest, vitandus verò, etiam tunc omnino non potest.

Tertio, Quæ dicta sunt de Excommunicato, intelligenda esse proportionaliter etiam de Suspenso, vel Interdicto à Diuinis, vel ab ingressu Ecclesiæ. Hic enim eo ipso censetur etiam absolute, & simpliciter priuatus distributionibus, ac fructibus; Si tamen non esset, ipso iure, priuatus, sed solum priuandus per Iudicem, posset distributiones percipere; Quia, sicut excommunicatio est legitimum, ac sufficiens impedimentum absentia à Choro, ita est Suspendio, ac Interdictum; cum eadem prorsus sit ratio.

Quartò;

19 Quarto; A fortiori; debitas esse distributiones illi, qui priuatâ vi detinetur, aut ab hostibus captus est, & impeditus, ne Choro intersit; quia ob corporis necessitatem abest: ille enim dicitur abesse ob corporis necessitatem, qui vi detinetur, aut alio modo impeditur, ne Choro intersit.

20 Quinto; Canonicos percipere posse distributiones respondentes tempori, quo Ecclesia, in qua celebrare diuina Officia consueuerunt, polluta est, ac violata; Quia, cum per ipsos non stet, ne diuina officia ibi persoluantur, per Ecclesiæ

pollutionem, censentur legitimè impediti.

Sexto; Canonicum Irregularem, præcise ob irregularitatem, non priuari distributionibus, Tum quia hic, non est effectus irregularitatis, sicut est effectus excommunicationis. Tum quia irregularis, licitè interesse potest diuinis officijs; Ergo etiam percipere distributiones illis respondentes; Cum enim Irregularitas, impediât solum ordinum susceptionem, & exercitium, non impedit officiorum diuinorum celebrationem, & assistentiam in Choro; Ergo neque distributionum consecutionem impediât.

Q V A E S T I O X L I .

An iusta excommunicatio, sit impedimentum sufficienter excusans à Legis obligatione.

C A S V S .

TITIVS, cum in excommunicationem Bullæ Coenæ, propter libri hæretici, hæresim continentis, lectionem, incidisset; Quia ad eius absolutionem obtinendam, aliquæ requirebantur expensæ eam procurare neglexit, ideoque in excommunicationem, duobus integris annis, permansit, in quibus propterea, præceptis annuæ Confessionis, ac Communionis satisfacere non potuit. Quæritur; Vtrum hæc Sacramenta omittendo, mortaliter peccauerit.

S Y M M A R I U M .

- 2 Excommunicatus, annuam Confessionem, ac Communionem omittendo, non videtur mortaliter peccasse.
- 3 Præceptum annuæ confessionis obligat solum non impeditos.
- 4 Sicut præceptum de Sacro, diebus festis, audiendo.

- 5 Alioquin necessitaretur quis ad peccandum.
- 6 Excommunicatio, eximit, per modum pœnæ.
- 7 Et est impedimentum, sicut infirmitas,
- 8 Peccat tamen excommunicatus, ea Sacramenta omittendo.